

Marta, l'embuix de tu m'ha tant sotmès
que ja no em dol la vida que no visc
i em perdo amb tu per llocs inconeguts
i no hi ha espai entre el teu cos i el meu.

Miquel Martí i Pol
Estimada Marta (1977-1978)

...a TU, per cada segon compartit a la vida real,
per cada estona perduts al nostre món.

"158 és una fracció de temps fruit de diverses imaginacions. No amaga cap realitat, potser només la que tu siguis capaç de relacionar amb la casualitat. En aquest cas, ja serà la teva pròpia imaginació."

Barcelona, Jardinetes de Gràcia, 14 de juliol de 2013
JeanLuc.Brunno, 39 años, Barcelona

PART 1

Dimecres, 30 de gener de 2013. Barcelona

Em dic Marta, tinc 33 anys i sóc —sistemàticament— infidel al meu marit.

Els motius no responen una necessitat. Ell no hi té res a veure en tot això, van molt més enllà de la nostra relació. Els puc explicar, però realment, ara mateix, tenen poca importància i, segurament, em costaria trobar-ne un que fos de prou pes.

Acabo de tenir una trobada amb un noi en un hotel del centre de Barcelona, sexe per sexe, res més allunyat de qualsevol tipus de sentiment. Quan he decidit que la situació no donava més de si li he demanat que marxi.

—Crec que has de marxar. Això ha deixat de tenir sentit—li he dit.

—Com?

—Et desitjo sort i et demano que m'oblidis.

La seva cara de sorpresa m'ha deixat clar que no ho ha entès. No ho ha encaixat gens bé. Es deu haver sentit rebutjat, no sé si li havia passat mai que una dona li demanés que s'esfumés deu minuts després d'haver-li fet l'amor.

Ho dubto.

Era un noi molt ben plantat. Un metre noranta de pell morena, cabell negre, cos tonificat i esquena ampla. Un perfil força interessant. Es fa dir *Dulcemi*¹⁷⁷ a la web de trobades per a gent casada o amb parella on estic inscrita des de fa un parell de mesos. Dic inscrita, valdria dir enganxada. Potser aquesta és una sensació que necessito madurar, però ja trobaré alguna estona per pensar-ho.

—No podem deixar-ho així —m'ha dit—. Ens hem de tornar a veure!

—No ho espatllis. No hi haurà una segona vegada.

—No entenc res, Marta—ha insistit.

—No insisteixis. T'ho demano per favor. Has de marxar.

Quan es vestia ha suplicat, dic suplicat, de tornar-nos a veure. De no deixar-ho així. Considera que els dos tenim moltes coses en comú, que podem gaudir bons moments junts. M'ha dit que li agrada molt el meu caràcter, com em plantejo la vida, com ho afronto tot. És curiós perquè no em coneix de res, *Dulcemiell77*. No li he explicat cap detall, res. Sols vam tenir un intercanvi d'uns quan missatges a través de la web i una conversa de mitja hora, cara a cara, abans de decidir-nos a pujar a l'habitació.

—No t'equivoquis, Marta. Pensa-t'ho. Et dono el meu telèfon.

—Deixa-ho, no et trucaré.

—Va, dóna'm una segona vegada! Saps perfectament que a la segona vegada el sexe sempre és millor!

M'estàs demanant una segona oportunitat, *Dulcemiell77*?, dic per mi abans de respondre.

Homes, penso.

—No. No hi haurà una segona vegada. Per favor ves-te'n—li dic amb un somriure.

Tinc molt clar el que busco a la web. Amb *Dulcemiell77* hem passat tres hores junts però no ha anat bé. Potser tampoc ha anat malament. Segurament ha estat una gran trobada, però no ha estat el que jo esperava.

Que què ha passat? Intentaré explicar-ho.

Dulcemiell77 no ha estat a l'altura al llit, hi ha perdut de vista l'objectiu real de la meva intenció. S'ha mostrat atent i sensible. Extremadament afectuós en un intent, per dir-ho d'alguna manera, de ser massa seductor. No ha estat insegur, cosa que és d'agrair, però he tingut la sensació que volia agradar-se en excés. El seu atractiu físic ho ha posat fàcil al principi —també hi ha ajudat el meu desig sexual—, tot i que els petons no són el seu fort. A mi m'agraden els homes que saben petonejar. Em posen els que ho fan amb convicció i t'atrapen, com que no és el cas de *Dulcemiell77*, senzillament he intentat deixar-me anar. Alhora de buscar-me el cos no ha sabut trobar el punt just. S'ha precipitat a despullar-me al

mateix temps que s'ha entretingut massa a llocs on no se'm desperta res.

Per un moment m'he distret—el cap m'ha marxat al color de les cortines de la finestra—i no he acabat de posar-me mai a to.

Tampoc a estat molt destre amb el sexe oral, pràctica de la qual gaudeixo de la forma animal si em toquen dits i llengües més expeditives que les seves. Per acabar de sumar punts ha explotat a la primera de canvi quan la que li ha menjat el sexe he estat jo. Després d'una estona de carícies fent temps per recuperar-se, afortunadament, ha estat capaç de follar-me de manera acceptable durant uns vint minuts abans de corres per segona vegada.

Jo no ho he fet. No m'he vist capaç —ni he volgut— demanar-li res més.

S'ha dutxat, explicant-me no sé què d'uns negocis que fa amb la fusta. Ni me l'he escoltat. Després de vestir-se ha marxat fins a la porta.

—Si així ho vols, marxo, Marta.

—Gràcies, així és —li he fet un petó a la galta.

—Adéu, Marta.

Ha marxat de l'habitació fent que no amb el cap mentre tancava la porta sense girar-se. Una sensació d'alliberament interior ha coincidit amb el soroll d'una porta en tancar-se. He esperat un minut mirant-me els peus despullats sobre la moqueta grisa i fosca de l'habitació.

No ens veurem mai més, *Dulcemiel77*.

Silenci.

Un cop sola trec el mòbil de la bossa. M'agraden els hotels on hi ha l'aparell escoltar la música que porta al telèfon. És un alliberament quan no t'obliguen a sentir el seu fill musical. Busco una de les meves llistes preferides per als meus moments de dutxa. Premo *play*. Comença a sonar *Touch and Go*, d'*Straight To Number One*.

M'estiro damunt els llençols blancs i nets acabats de desfer. Encara desprenen l'olor dels nostres cossos que es rebregaven un damunt de l'altre fa ven poca estona. La llum és agradable aquest

matí i s'escola entre la persiana mig abaixada de la finestra oberta mentre el meu sexe, encara humit, em reclama atenció.

Em tenso. Em toco bocaterrosa al llit.

Em toco el cabell amb el cap damunt del coixí. M'arquejo per rebre els meus dits, fons, segurs, conqueridors. M'escorro entre un sospir que s'escapa d'una boca entreoberta i uns ulls mig tancats.

Ho he hagut d'acabar jo. Fins a sempre, *Dulcemi177*.